

De Magitae
zonder meester

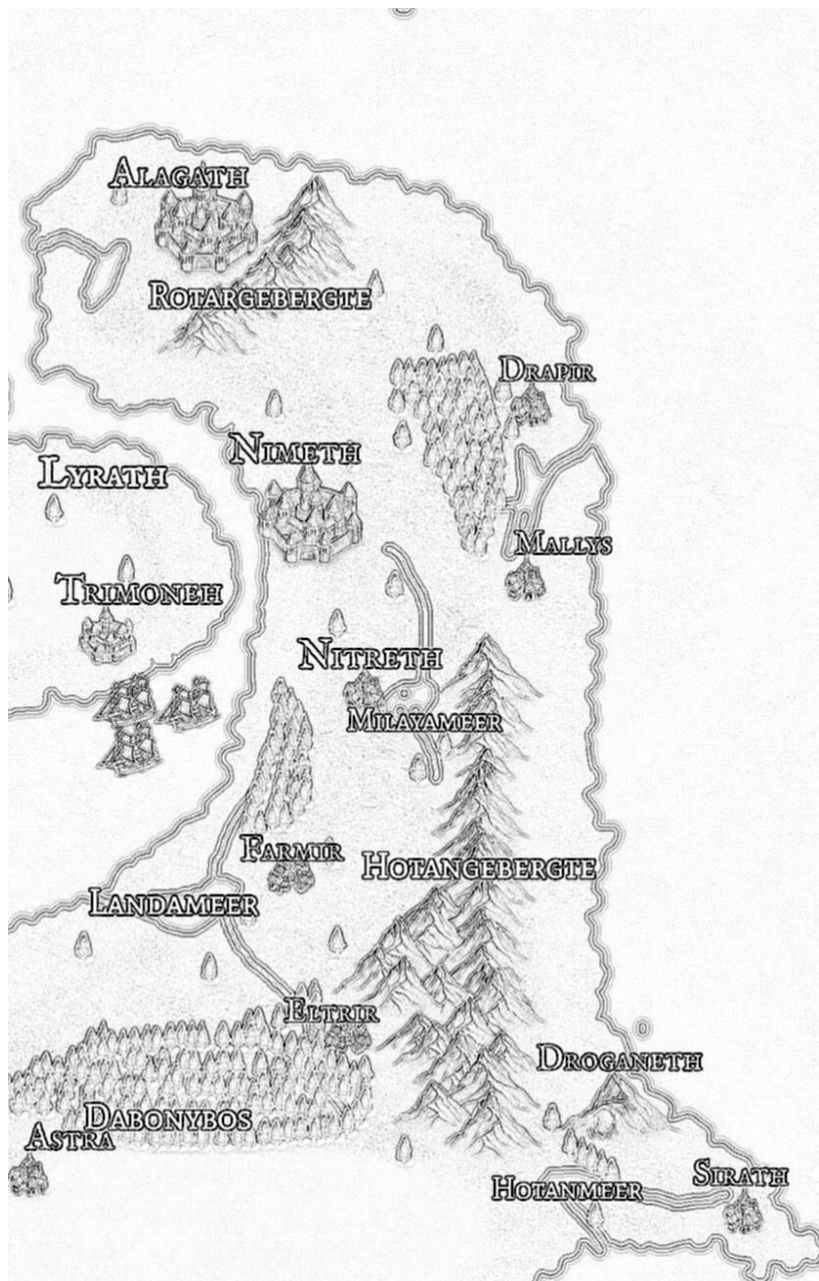
De Magitae
zonder meester

Jana Bollens

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
Redactie: Caroline Stevens
ISBN: 9789464802177
© Jana Bollens

Opgedragen aan mijn niet-biologische grote zus, Ulrike,
waar ik altijd heen kan voor raad en als alles even te veel
wordt. Dankjewel voor de vele jaren van vriendschap.

Hoofdstuk 1

Spoorloos

Aylana slalomde tussen de verschillende hutjes van het dorp door. Het zand kriebelde tussen haar tenen en ze genoot ervan. De wind speelde met haar twee lange vlechten die over haar schouders vielen en ze ademde genietend de zomerlucht in. Ze hield van de zomer. Het dorp leek dan helemaal tot leven te komen. Evenals de vele dieren aan het aangrenzende bos. Iedereen was vrolijker en niemand hoefde zich zorgen te maken over een strenge winter of voedseltekort.

Haar dorp was niet groot, daarom duurde het ook niet lang voor ze aan haar bestemming was aangekomen. Ze bleef voor een eenvoudige hut staan, gemaakt van takken en stro en keek naar boven. De hut stond in de schaduw van een grote boom en meerdere takken hingen tot laag tegen het dak.

Op één van die takken zat haar beste vriend, Eoran. Eoran was een lange, slanke jongen met lichtgrijze ogen en donkerblond haar dat bijna tot zijn schouders reikte. Hij was een jaar jonger dan Aylana, maar dat was amper te zien. Hij grijnsde toen hij haar zag en liet zich van de tak zakken. Hij zwaaide zijn lange gestalte vooruit en landde met beide voeten op de grond.

“Hé, Aya,” zei hij terwijl hij zijn kleren afklopte.

“Hoi, wat was je aan het doen?”

“Ach, je weet wel. Ik zie alles graag vanuit de bomen. Ik zag je aankomen.”

Ze lachte en stompte hem tegen de arm. “Kom, Ulrich wacht.”

Ze haakte haar arm door de zijne en sleurde hem mee naar Ulrichs hut.

Ze sloegen de hoek om en werden begroet door een klein wolfshondje genaamd Woocky. Woocky was een hondje met een lichtbruine vacht met zwarte en donkere haren in vermengd. Het leek wel een kleine, lichtbruine wolf met een spitse snuit. Met zijn karakter had hij best voor een trotse wolf kunnen doorgaan.

Door Woocky's geblaf verscheen er al snel een mollige vrouw in de opening van de hut.

“Goeiemorgen,” groette ze Eoran en Aylana.

Er verscheen onmiddellijk een glimlach op Aylana's gezicht. Ulrich was dan misschien de dorpswijze, ze was waarschijnlijk de jongste in de geschiedenis. Ze was maar vierendertig jaar oud, maar had de meeste kennis van het hele dorp. Ulrich was ook de enige die Eltrir ooit had verlaten. Aylana kende het hele verhaal niet goed en niemand wilde er ooit veel over vertellen.

Zij en Eoran namen plaats op hun gewoonlijke boomstronken aan Ulrichs stoel. Woocky was onder Ulrichs stoel gekropen waar hij Aylana en Eoran argwanend aanstaarde. Aylana had die kleine pluizenbol nog nooit kunnen aaien en het was ondertussen haar levensmissie geworden om die hond ooit te kunnen knuffelen.

Tot Aylana's frustratie kregen ze vandaag les over het koningshuis en de werking van Aralae, hun koninkrijk. Ze volgde liever lessen waarbij ze haar magie kon gebruiken. Zij en Eoran waren de enige in het dorp die met magische krachten waren geboren. Hierdoor kregen ze een andere opleiding dan hun leeftijdsgenoten.

Aylana vond de lessen over het koningshuis en Aralae altijd saai. Hun dorp was zo afgelegen dat ze eigenlijk nooit te maken kregen met de koning of de wetten van het land. Ze was

er zelfs heilig van overtuigd dat veel mensen in Aralae niet eens wisten dat Eltrir bestond. Alleen voor die reden zou ze Eltrir nooit willen verlaten.

Aylana tekende wat verveeld met haar vinger op de grond terwijl ze afwezig luisterde. Eoran naast haar grinnikte toen hij haar bezig zag. Ze wist dat hij zich wel interesseerde in hoe de wereld werkte, maar niet genoeg om Eltrir te verlaten. Dat was een afspraak die ze lang geleden al hadden gemaakt: zij en Eoran zouden in Eltrir blijven, wat de anderen ook van hen verwachtten. Ze hadden een eenvoudig leven, maar ze waren gelukkig. De dorpelingen waren hun familie en Aylana zou niet weten waarom ze dat ooit zou willen achterlaten.

Na de lessen over het koningshuis begon Ulrich te vertellen over de verschillende rollen van de Kritae ofwel het boerenvolk, de Dorae ofwel de adel en de Magitae, zoals zij en Eoran.

“Magitae spelen een belangrijke rol in deze wereld,” begon Ulrich. “Alle Magitae zullen tussen de dertien en zestien jaar geroepen worden door Anas. Het is het lot van de Magitae om een heilig Verbond aan te gaan met een Dorae. Hierdoor zal de Magitae dezelfde status krijgen als zijn of haar meester. Magitae zijn pas in staat hun volledige potentieel los te laten onder het Verbond met hun meester. Ze beleven de wildste avonturen en sommigen zijn de geschiedenis ingegaan als legendes.”

Aylana rolde met haar ogen en wierp een blik op Eoran die gamuseerd zijn wenkbrauwen optrok. Ze kende dit gedeelte en Ulrich bleef het er ook indrammen. Zij en Eoran zouden vroeg of laat op zoek moeten naar een Dorae meester. Dat werd van hen verwacht zoals dat van elke Magitae werd verwacht, maar zij zagen dit anders. Aylana verafschuwde het idee. De magie was haar geschonken door Anas zelf en ze weigerde deze te schenken aan een verwaande Dorae.

Aylana had het niet zo voor de verschillende standen. Ze had de Dorae nog nooit gezien, maar wat ze van Ulrich hoorde, waren het een stel verwaande ijdeluiten die zich verheven voelden boven de rest.

“Ik hoef geen meester,” sprak ze luid en onderbrak daarmee Ulrichs verhaal. Ulrich zweeg, maar keek haar niet verbaasd aan. Aylana had Ulrich enorm graag, maar op één vlak zouden ze het nooit eens worden.

Eoran grinnikte. “Ik ook niet. Waarom zouden we in hemelsnaam een meester willen?”

“Het is jullie lot als Magitae om vroeg of laat het Verbond aan te gaan,” zei Ulrich. “Jullie zijn al dertien en veertien, dus jullie Roeping zal niet lang meer duren. Vergeet niet dat jullie magie slechts geleend is van onze Moeder, Anas, en na jullie dood wordt jullie magie weer doorgegeven naar iemand anders. De magie is niet van jullie.”

Aylana rolde met haar ogen. “Wat een larie. Alsof Anas zich met ons bezighoudt.”

“Meer dan dat je zou denken, Aylana. Jouw lot is al lang door Anas bepaald.”

“Dan wordt het tijd dat dat lot eens veranderd wordt.”

Eoran lachte in zichzelf terwijl ze met Ulrich in discussie ging. Elke keer als dit onderwerp werd aangehaald, kwam er een discussie. Eoran dacht er net hetzelfde over, maar hij sprak zijn mening niet altijd zo luid uit als haar. Zij en Eoran hadden lang geleden al beslist dat ze nooit een Verbond met een Dorae zouden aangaan. Ze wilden in hun dorp blijven, een eenvoudig leven leiden en gewoon samen lekker kattenkwaad uithalen. Ze zouden, als ze ouder waren, samen op avontuur kunnen gaan. Zij twee, volledig vrij van de regels en lotsbestemmingen. Geen Dorae die hen ooit zou scheiden.

Aylana liep met een grom weg van Ulrichs hut. Het was weer een veel te lange, nutteloze discussie geweest over lotsbestemmingen en meesters. Ze kon niet begrijpen dat

iemand vrijwillig een meester zou dienen. Wie wilde er nu iemands slaafje zijn? Ze had een tijd overwogen om een Verbond met één van de dorpelingen aan te gaan, maar volgens Ulrich zou Anas zo'n verbond niet toestaan. Dat maakte haar nog bozer.

Eoran had de hele tijd moeite gehad zijn lach in te houden. Dat was dan weer typisch Eoran. Aylana ging volop in discussie en hij hield gewoon zijn mond. Hij had zijn eigen mening, maar hij vond discussies vaak gewoon zinloos. Nu liep hij nog steeds naast haar te grinniken.

“Je kan het ook niet laten, hè?” zei hij lachend.

“Ik wil geen meester!” riep ze uit. “En ik ben het beu dat iedereen me blijft vertellen dat het wel moet.”

Hij haalde zijn schouders op. “Wat maakt het uit wat ze zeggen? Wij nemen toch geen meester, wie gaat ons tegenhouden?”

“Hmpf,” gromde ze.

“Kom op, vergeet wat ze zeggen en denk aan onze plannen. Bedenk je eens hoeveel avonturen ons nog te wachten staan.”

Ze grijnsde nu ook. “Denk eens aan alle avonturen die we zouden kunnen beleven met een Dorae meester.” Ze deed Ulrichs stem na en maakte toen een kokhalzend geluid. Eoran lachte.

“Jij bent de enige die mij mijn hele leven mag rond commanderen.”

Zijn ogen fonkelden en Aylana glimlachte.

De hele weg naar huis werkten ze aan hun plannen om later op avontuur te gaan. Ze waren nog kinderen en het zou nog een hele tijd duren voor ze hun eigen keuzes zouden kunnen maken. Maar ze konden al wel dromen en ze droomden groots.

“Morgenochtend zelfde tijd?” vroeg Eoran toen ze aan zijn hut waren aangekomen.

“Iemand moet je uit je bed komen sleuren,” zei ze en hij lachte. “Oh, wacht tot de dag dat ik jou moet komen wakker maken. De emmer met water zal klaar staan.”

Ze stompte hem tegen de arm en liep naar huis. Daar aangekomen werd ze omver gelopen door een grote wolfshond. Ze sloeg een kreetje toen ze achterover sloeg terwijl de grote hond zijn poten op haar borst zette. Ze begon te giechelen. “Hacko!” riep ze vrolijk uit. Hacko likte kwispelend haar gezicht af en ze duwde hem van zich af. Haar vader, Cyrus, had Hacko een jaar geleden gevonden in de bossen, alleen en verdwaald. Hij had hem mee naar huis genomen en sindsdien hielp Hacko hem met jagen. Hacko was een grote, grijze hond geworden met een duidelijk wolfachtig uiterlijk. Hij had zich nog nooit als een wilde hond gedragen. Aylana en Hacko waren beste vrienden. Zijn jachtvaardigheden waren geweldig en samen met Hacko ving haar vader steeds meer. Hacko danste kwispelend rond haar terwijl ze opstond. Ze zag haar vader de hut uitkomen. “Pap!” riep ze. “Je bent al thuis.”

Hij omhelsde haar. “We hebben een prachtige jacht gehad,” zei hij. “Ik vond dat we wel even genoeg hadden.”

Normaal was haar vader van zonsopgang tot zonsondergang op jacht. Ze hield ervan als hij op tijd thuis was. Vaak betekende dat ook dat het die avond feest zou zijn in het dorp. Cyrus was een belangrijke man in hun dorp. Al was dat niet zo moeilijk aangezien hun dorp best klein was. Cyrus was een extreem goede jager en visser. Als hij een groot dier had gevangen, dan was het altijd feest in het dorp, aangezien haar vader al wat ze niet nodig hadden, verdeelde onder de andere dorpingen. Voor Aylana was dit een gewoonte. Ze wist dat er iets bestond zoals geld, daar had ze over geleerd, maar in hun dorp had niemand geld. De dorpingen deelden met elkaar, haar vader bracht het vlees op de tafel, iemand anders zorgde voor granen, nog anderen zorgden voor genezende kruiden. Iedereen droeg zijn steentje bij en niemand sprak ooit over

geld of kosten. Ze waren meer een grote familie die voor elkaar zorgde. Ze zou het ook helemaal niet anders willen.

Ze liep de hut binnen en haar mond viel open. Cyrus legde trots een hand op haar schouder. "Daar zullen we wel een mooi feest van kunnen geven."

Voor haar lagen drie konijnen, een hert en zelfs een wild zwijn.

"Pap!" riep ze uit. "Dit is geweldig!"

Haar moeder, Elani, zat al in het midden van de hut en wilde de konijnen. Ze had haar lange, donkerbruine vlecht naar achteren gebonden zodat het niet in de weg zou hangen. Ze glunderde. "Je vader heeft fantastisch werk geleverd, niet?" zei ze trots. Cyrus liep naar haar toe en kustte haar op de lippen. Aylana trok een gezicht en keek weg. Ze vond het leuk dat haar ouders zoveel van elkaar hielden, maar ze moesten het niet te vaak tonen waar ze bij was.

Cyrus grinnikte om haar reactie en ging weer rechtop staan. Hij klapte luid in zijn handen en Aylana keek hem aan.

"Verzamel de dorpelingen maar," zei hij. "Vanavond vieren we feest!"

Aylana stormde de hut uit, achtervolgd door Hacko. Ze rende tussen de hutten door en schreeuwde het goede nieuws door het dorp. Hacko liep luid blaffend naast haar alsof hij mee de aankondiging wilde maken. Bij Ulrichs hut bleef ze staan en klopte op de deur. "Ulrich, feestmaal vanavond!" riep ze uit. Er klonk niet meteen geluid uit de hut. Ulrich ging vaak vroeg naar bed als de pijn in haar hand te erg werd. Ze bleef dan ook niet staan en rende snel verder naar Eorans hut.

"Eoran!" gilte ze. "Feestmaal!"

Ze kreeg niet meteen reactie, maar Eorans moeder, Kyona, verscheen al snel in de ingang van de hut. "Heeft je vader een goede vangst gehad?" vroeg ze. Aylana knikte opgewonden. "Echt enorm!" riep ze uit.

Ze glimlachte. "Eoran is op zijn kamer," zei ze. "Ik zal je moeder dan maar gaan helpen met de voorbereidingen."

Eorans hut was aan de rand van het dorp, dus toen Aylana achterom keek naar het dorp was iedereen al in rep en roer voor het grote feestmaal van die avond. Zo ging het elke keer. Zodra Cyrus liet weten dat er voldoende eten was voor het hele dorp, sprong iedereen in actie. Aardappelen en granen werden uitgehaald en voorbereid, anderen zorgden voor groenten. Aylana's hut zou al snel een drukke bedoening worden terwijl het hele dorp binnen en buiten liep om haar moeder te helpen en om te bespreken hoe ze alles zouden klaarmaken. De konijnen zouden waarschijnlijk in een stoofpot of soep verwerkt worden. Het zwijn zou op een grote stok boven het kampvuur komen te hangen als de hoofdprijs.

Toen ze nog klein was geweest, had ze de drukte verafschuwd, maar ondertussen wist ze wel beter. Cyrus werkte hard voor voedsel en dat hij voldoende eten had om het hele dorp te voeden was iets om trots op te zijn. Ze viel de hut binnen en liep recht naar Eorans kamer. Net zoals in haar hut was het een aparte ruimte met een gordijn ervoor. Ze schoof het gordijn aan de kant. Eoran had een verzameling van verschillende stenen in zijn kamer liggen. Hij had een fascinatie voor speciale stenen en de mooiste nam hij mee. Aylana snapte er niet veel van, maar ze oordeelde niet. Tot haar verbazing lag Eoran in bed.

“Hé, Eoran!” riep ze en ze sprong op hem. Hij slaakte een kreetje en schoot overeind.

“Aylana, wat in hemelsnaam?”

“Kom op, slaapkop. Het is feest vanavond! Mijn vader heeft massa's eten gevangen.”

Hij wreef vermoeid in zijn ogen en ze fronste. “Waarom lig je al in bed? De zon is nog niet eens onder.”

“Ik heb slecht geslapen deze nacht. Ik dacht nog wat in te halen.”

Hij duwde haar van zijn stromatras af en stond op. “Kom op, waar wachten we nog op?”

Hij en Aylana stormden de hut uit en renden naar het dorpsplein. En met dorpsplein, bedoelden ze de open ruimte tussen de hutjes waar het dorp kon verzamelen bij speciale gelegenheden. De hutten waren rond de open plek opgesteld. In het midden was een grote vuurkuil waar kampvuren gemaakt werden en daar rond lagen allerlei boomstronken die ze gebruikten om op te zitten. De dorpingen liepen heen en weer over het plein, lachend en zingend voor het feestmaal. Eoran en Aylana hielpen waar ze konden bij de voorbereidingen. Het duurde niet lang voor het kampvuur werd aangestoken en het zwijn erboven hing. De dorpingen dansten en zongen rond het vuur. Eoran en Aylana namen deel aan de feestelijkheden. Ze zongen tot ze hees waren en dansten tot hun benen pijn deden. Kommen met voedsel gingen rond in de cirkel en Aylana wist niet wanneer ze voor het laatst zoveel had gegeten. Ze had zelfs buikpijn op het einde van de avond. Normaal gezien zou ze daarvoor op haar vingers getikt worden door haar vader, maar nu lachte hij haar alleen maar toe. Er was meer dan genoeg voedsel voor het hele dorp en meerdere mensen aten grotere porties dan gewoonlijk.

Aylana en Eoran ploften naast elkaar op een boomstronk nadat ze een hele dans hadden gedaan.

“Dat was geweldig,” zuchtte Eoran. “Het is echt lang geleden dat je vader zoveel heeft gevangen.”

“Zeg dat wel,” zei ze terwijl ze haar kom uitlikte.

Eoran begon plots te grijnzen en ze zag zijn ogen kwaadaardig fonkelen.

Ze trok een mondhoek op. “Waar denk je aan?” vroeg ze.

“Kunnen we een geintje uithalen?” vroeg hij zachtjes.

Aylana keek naar haar ouders die samen stonden te dansen. Meestal eindigden hun geintjes niet altijd zo goed. Ze keek hem aan en hij keek terug.

“Gewoon een kleintje, er gaat echt niets gebeuren.”

Haar grijns werd breder. “Wat had je in gedachten?”

Het volgende moment zochten ze enkele botjes bij elkaar van het zwijn en doken ergens weg van het feestgeruis. Aylana giechelde toen Eoran de botten aan elkaar bond met een stuk touw.

“*Ara,*” fluisterde hij en zijn creatie vloog de lucht in. De botten tikten tegen elkaar terwijl hij ze steeds hoger hief.

“*Samol,*” fluisterde Aylana op haar beurt en de wind begon te huilen en sloeg de botten nog harder tegen elkaar. Hun magie werkte door middel van de Oude taal. Gewone mensen konden deze taal ook leren, maar zonder magie kon je even goed gewoon praten.

De dorpelingen vielen langzaam stil toen ze de vreemde geluiden hoorden. Eoran bracht de botten boven het feestgeruis en iedereen begon op zijn hoede in het rond te kijken. Ze giechelden het uit. Aylana zag Cyrus al rondkijken, waarschijnlijk op zoek naar haar en Eoran. De rest bleek nog niet door te hebben dat ze een streek aan het uithalen waren. Net toen Eoran de botten had willen laten zakken, sloeg een windvlaag toe en de botten vlogen in een snelheid op Dydden af. Dydden had een afwijking waardoor hij zich nog steeds gedroeg als een kleuter, ook al was hij ouder dan Aylana. Daarbij leken zowel zijn benen als zijn armen niet goed te werken waardoor hij vaak moeite had met eenvoudige dingen zoals lopen of zelfs dingen vasthouden. Gelukkig zorgden alle dorpelingen voor hem zonder oordelen. Dydden begon te schreeuwen en zwaaide woest met zijn armen. Als reactie daarop dook Hacko plots op uit de menigte en vloog op de zwevende botten af als een uitgehongerde hond. Eoran deed zijn best om de botten weer onder controle te krijgen, maar Hacko was niet te stoppen en rende door en over iedereen. Meerdere dorpelingen vielen op de grond of lieten hun kom met eten vallen. Dydden begon in paniek rond te rennen waardoor meerdere dorpelingen hem probeerden te kalmeren. Dydden kwam te dicht bij het vuur terecht waardoor zijn mantel vlamvatte. Aylana en Eoran lieten hun

magie zakken en keken elkaar met grote ogen aan. Ze renden de open plek weer op. Aylana rende naar Dydden om het vuur met een spreuk te doven, maar Eoran was sneller. Net toen ze Dydden te pakken had, voelde ze een emmer ijskoud water over zich heen vallen en ze slaakte een kreet. Het hele dorp viel meteen stil. Dyddens mantel was gedoofd en Aylana draaide zich om naar Eoran enkele meters verder. Hij haalde met een klein lachje zijn schouders op. Hij had met magie een emmer over haar en Dydden heen gegooid. Ze kneep haar ogen samen, maar kon niet reageren omdat haar vaders stem plots woedend over de open plek galmdde.

“Aylana!”

Ze dook in elkaar en draaide zich voorzichtig om. Zowel Cyrus als Elani stonden haar met hun armen gekruist aan te kijken. Ze slikte. Daar ging hun onschuldig plannetje.

De volgende ochtend sprong Aylana bijna uit bed. Ze zou Eoran eens een lesje leren voor gisterenavond. Ze had de vorige dag enorm op haar kop gekregen van haar ouders en nadat ze Dyddens mantel had hersteld, hadden haar ouders haar verboden om nog magie te gebruiken de rest van de dag. Daardoor had ze druipnat in bed moeten kruipen. Eoran had ook op zijn kop gehad, maar ze had hem nog steeds horen grinniken toen hij had beseft dat ze kletsnat zou moeten gaan slapen. Ze zou hem nog wel terugkrijgen.

Ze gooide haar ontbijt aan een razendsnel tempo naar binnen en stormde de hut uit. Elani grinnikte alleen maar. Haar moeder bleef toch nooit boos op haar, daar had ze een veel te zachtaardig karakter voor en Cyrus was alweer op jacht vertrokken. Ze holde bijna het dorp door naar Eorans hut. Toen ze aankwam, gluurde ze meteen naar de bomen. Dit keer zat hij er niet. Ze grijnsde venijnig. Dan lag hij vast nog in bed en dat wilde zeggen dat ze hem op een niet zo zachtaardige manier kon wakker maken.

Ze klopte aan en werd binnengelaten door Eorans moeder. Ze glimlachte toen ze Aylana zag. “Kom je Eoran halen?” vroeg ze. “Hij is nog niet op geweest.”

Aylana knikte.

Kyona liet haar binnen en ze liep rechtstreeks naar Eorans kamer. Ze schoof het gordijn met een grote zwaai open.

“Wakker worden!” riep ze, maar ze bleef abrupt staan. Zijn bed was leeg. Ze fronste. Wat voor een gein haalde hij nu weer uit? Ze liep de ruimte in, maar Eoran was nergens te bekennen. Kyona verscheen in de opening.

“Wat is er?” Haar blik gleed meteen naar het lege bed en ze fronste. “Dat kan niet. Hij is de hut nog niet uit geweest.”

Aylana liep naar buiten.

“Eoran!” brulde ze. “Niet grappig! Kom nu maar terug!”

Ze keek naar de bomen en de takken waar hij vaak in zat, maar er was geen enkele beweging te zien. Eorans moeder kwam nu ook naar buiten. “Eoran, kom hier!”

“Ik ga wel in het bos zoeken,” zei Aylana snel. Ze kon de bezorgdheid op Kyona’s gezicht zien en ze voelde zich ongemakkelijk worden.

Ze rende het bos in. “Eoran!” brulde ze luid. Meerdere vogels en dieren schrokken op, maar er was geen Eoran te bekennen. Wat voor een flauwe grap was hij aan het uithalen?

Ze doorzocht het bos, de beek en de omliggende gebieden. Ze rende het hele dorp door, maar er was geen spoor van hem. Ze onderzocht de bosgrond, maar ze vond ook nergens voetafdrukken. Dat maakte alles nog vreemder. Eoran was niet in staat om zonder sporen weg te lopen.

“Eoran?” vroeg ze voorzichtig. Ze wilde er niet aan toegeven, maar ze begon bang te worden. Waar was Eoran?

Ze liep terug naar het dorp en bleef geschokt aan de rand staan. Haar moeder zat naast een ontroostbare Kyona. Het hele dorp was in rep en roer en iedereen was op zoek naar Eoran. Aylana voelde haar hartslag stijgen. Eoran kon niet vermist zijn. Hij zou vast elk moment tevoorschijn komen.

Ze liep naar Eorans hut en greep één van zijn stenen van zijn verzameling.

“*Joftan*,” fluisterde ze. Een zoekspreuk. Ze kon niet geloven dat Eoran haar zo wanhopig had gemaakt dat ze een zoekspreuk op hem zou loslaten. Ze voelde haar magie stromen, maar er kwam geen spoor zoals normaal zou moeten. Ze voelde niets, geen teken, geen sporen, niets.

“*Joftan!*” riep ze opnieuw en ze liet nog meer magie los. Nog steeds niets. Ze greep nog meer van zijn spullen.

“*Joftan, Joftan!*” riep ze. Nog steeds niets.

Dit kon niet waar zijn. Zelfs Eoran kon een zoekspreuk niet omzeilen.

“Krijg je iets?”

Aylana draaide zich om naar de bevende stem. Kyona stond naast het gordijn van Eorans slaaphoek met haar wangen nat van de tranen. Ze staarde Aylana aan alsof ze haar laatste hoop was. Volwassen mensen die huilden maakten haar altijd ongemakkelijk dus ze wendde zich snel af. Ze wilde niet zeggen wat ze diep vanbinnen vreesde. Ze greep opnieuw Eorans spullen.

“*Joftan!*” riep ze.

Ze hoorde Kyona achter haar steeds harder snikken bij elke gefaalde spreuk. Aylana raakte gefrustreerd en ze voelde nu ook tranen op haar wangen. Eoran was niet weg, Eoran kon niet weg zijn!

“Ik moet naar Ulrich,” zei ze toen en ze holde de hut uit. Ulrich kende alle spreuken, ze kende alles van magie. Er moest een verklaring zijn waarom de spreuk niet werkte. Ze stormde Ulrichs hut binnen en negeerde de blaffende Woocky.

“Ulrich!” riep ze. “Ik heb hulp nodig.”

Ulrich zat achter de kookpot en keek op. Haar blik stond treurig.

“Het is Eoran,” zei Aylana. “Hij is weg. Ik kan hem niet vinden en die domme zoekspreuk werkt niet!”

Ze ging voor Ulrich zitten, wachtend op instructies, maar deze kwamen niet. Ulrich zuchtte slechts verdrietig.

“Die spreuk zal je niet helpen, meisje. Geen enkele spreuk kan je helpen.”

Aylana keek haar woedend aan. “Wat bedoel je daarmee?”

“Eoran is geroepen door Anas.”

Aylana’s ogen werden groot en de tranen stroomden over haar wangen. “Nee!” riep ze uit. “Eoran zou de Roeping nooit volgen.”

“En toch is hij gegaan. Niemand kan de Roeping negeren, Aylana. Het is niet zijn schuld. Hij doet wat hij moet doen om zijn lot te vervullen.”

“Nee!” riep ze uit. “Eoran zou nooit luisteren. Hij zei altijd dat ons lot van ons alleen is. Hij zou dit nooit doen!”

“Aylana...”

“Nee!”

Ze huilde onophoudelijk toen ze de tent uitstormde. Ze ging aan de rand van het dorp zitten en probeerde elke spreuk, alles wat ze ooit had geleerd. Ze zou hem vinden. Ze werd onderbroken door een hartverscheurende schreeuw. Ze draaide zich abrupt om en zag Kyona door haar knieën vallen terwijl Ulrich tegen haar sprak. Ze huilde en schreeuwde het uit. Het hele dorp begon te beseffen dat Eoran niet meer terug zou komen, maar Aylana weigerde dat te geloven.

Ze vocht tegen de tranen, maar het lukte niet meer. Haar stem en handen begonnen te beven terwijl ze de spreuken bleef uitspreken.

Hij is niet weg, hij is niet weg, herhaalde ze tegen zichzelf. Eoran zou dit nooit doen. Hij weigerde alles wat met lotsbestemming en goden te maken had. Haar spreuken werden onherkenbare snikken terwijl ze haar handen rond de steen klemde. Een tijdje later voelde ze een hand op haar schouder en ze draaide zich om naar haar moeder. Elani had ook tranen in haar ogen en keek haar meelevend aan.

“Het heeft geen zin, Aylana,” zei ze. “Eoran is weg.”

Aylana kon het niet langer houden en ze schreeuwde het uit. Elani hurkte naast haar en hield haar in haar armen terwijl ze het uit snikte. Eoran was weg, haar Eoran was weg. Ze kon het gewoon niet geloven.

Hoofdstuk 2

Aylana's verjaardag

Aylana opende met een zucht haar ogen. Vandaag werd ze negentien jaar en volgens Ulrich maakte haar dat de oudste Magitae in de geschiedenis die nog geen meester had gediend.

Het was ondertussen vijf jaar geleden sinds Eoran was verdwenen, maar dat wilde niet zeggen dat ze hem was vergeten. Elke dag nog drong hij haar gedachten binnen. Ze had hem de laatste jaren meermaals proberen te vinden. Ze had alle spreuken die ze kende op hem losgelaten, zelfs nieuwe spreuken die ze ondertussen beter onder de knie had, maar het haalde niets uit. Het leek wel of iets haar magie blokkeerde als het met Eoran te maken had. Na een tijdje was ze beginnen te beseffen dat het zinloos was. Toch bleef ze altijd een beetje hoop koesteren dat ze op een dag een teken zou ontvangen of dat er plots wel een spreuk zou werken.

Ze draaide zich nog eens om op haar strozak. Op dagen als vandaag woog het gemis nog zoveel zwaarder. Toen Eoran er nog was geweest, waren hun verjaardagen altijd een groot feest geweest. Nu keek ze er haast tegenop. Er zou niemand meer zijn om het mee te vieren. Of toch niet de persoon waarvan ze hoopte dat die er zou zijn.

Negentien. Ze zuchtte. Ze was nu officieel de oudste Magitae zonder een meester. Ze was hier best trots op, maar ze was hierin de enige. Iedereen had wat met haar gelachen toen ze als kind had geroepen dat ze nooit een meester zou

dienen. Iedereen had verwacht dat ze er wel uit zou groeien. Na Eorans verdwijning was de hoop bij de andere dorpelingen ook gegroeid dat ze haar Roeping zou volgen. Helaas voor hen, was ze dit nog minder van plan na Eorans verdwijning. Ze weigerde ook nog steeds te geloven dat Eoran ondertussen een meester zou dienen. Niet haar Eoran, echt nooit. Haar haat naar Anas was alleen maar gegroeid met de jaren en ze vervloekte de godin vaker voor haar tussenkomst. Ze vervloekte ook deze domme wereld waarin het van haar werd verwacht dat ze iemands slaafje zou worden.

Haar verjaardagen waren veranderd sinds haar zeventiende verjaardag. Alle Magitae werden geroepen tussen de twaalf en zestien jaar. De dag dat ze zeventien jaar was geworden, had ze de teleurstelling bijna op de gezichten van haar ouders kunnen aflezen. Haar ouders hielden van haar, dat wist ze en ze wist ook dat het hun hart zou breken als ze zou verdwijnen zoals Eoran. Maar ze hoopten ook dat Aylana een grote lotsbestemming tegemoet zou gaan en dat ze de wereld zou veranderen. Ze wist dat haar ouders teleurgesteld waren dat ze zich tevreden waande in een eenvoudig dorpsleven. Sindsdien haatte Aylana haar verjaardagen nog meer. Het was al erg genoeg zonder Eoran, maar de teleurstellingen van de anderen waren nog veel erger. Waarom mocht zij haar lot niet zelf kiezen? Waarom zouden ze daar teleurgesteld over zijn?

Ze zuchtte diep en stond op. Ze zou ooit uit haar hut moeten komen, dus ze kon nu maar beter door de zure appel bijten. Ze schoof het gordijn aan de kant dat haar kamer afschermde van de rest van de hut en zag haar moeder zoals elke ochtend aan de kookpot zitten. Ze glimlachte toen ze Aylana zag.

“Goeiemorgen, lieverd, gelukkige verjaardag.”

Aylana mompelde een dankjewel en ging zitten.

“Je vader is extra vroeg vertrokken deze ochtend zodat we vanavond een feest kunnen geven,” ging ze verder.

Aylana at in stilte haar ontbijt. Ze wist dat haar moeder extra veel moeite deed om vrolijk te klinken, maar ze kon de teleurstelling in haar ogen zien. Ze haatte dit en dit jaar was het nog veel erger. Iedereen wist dat er nog nooit een Magitae was geweest van negentien jaar die nog steeds geen meester had gediend. Aylana kon zien dat haar moeder, Elani het er moeilijk mee had. Ze at snel haar ontbijt en na een snel afscheid liep ze de hut uit. Ze kon de teleurstelling van haar moeder nu echt even niet aan.

De dorpingen waren misschien nog erger dan haar moeder. Ze hoorde de vele fluisteringen zodra ze langsliep. Sinds haar zestiende verjaardag waren er wel vaker geruchten rond gegaan dat Anas Aylana opzettelijk niet had geroepen, dat ze een vergissing zou zijn, dat ze haar magie niet zou verdienen. Haar vader had die geruchten altijd meteen de kop in gedrukt en verdedigde haar luidkeels ten opzichte van de dorpingen. Helaas, was ook dat geminderd met de tijd. Aylana's ouders waren zelf beginnen twijfelen waarom Aylana nog niet was geroepen, waarom Anas haar nog niet had uitgekozen. Ze waren bezorgd dat er iets mis was of dat ze iets hadden fout gedaan.

Aylana vervloekte Anas op die momenten nog meer. Ze wilde de Roeping niet, maar ze vond het vreselijk dat haar ouders de schuld op zich namen. Zij wilde geen meester uit vrije wil. Anas had er helemaal niets mee te maken. De laatste tijd was haar vader steeds minder tegen de dorpingen ingegaan en vaak boog hij nu beschaamd zijn hoofd als de fluisteringen kwamen. Aylana vond het vreselijk. Ze hield van haar ouders en de dorpingen en ze vond het vreselijk dat ze nu steeds meer een buitenbeentje werd.

Gelukkig was ze er wel zeker van dat ze nooit zou worden verstoten, zelfs al zou ze nooit worden geroepen. Er was nog nooit iemand verstoten in Eltrir. Het gebeurde gewoon niet. Daarbij droeg ze nog steeds haar steentje bij en

had ze verder nooit iets misdaan, behalve wat kattenkwaad uithalen. Maar zelfs dat was bijna niet meer gebeurd sinds Eorans verdwijning. Nee, ze zouden haar gelukkig nooit verstoten. Ze hoopte maar dat de fluisteringen met de jaren zouden stoppen en dat ze na een tijdje niets meer zou zijn dan Aylana van Eltrir en niet Aylana, de ongebonden Magitae.

Ze had ondertussen wel geleerd om de fluisteringen te negeren, maar toch voelde ze haar woede opborrelen als iedereen schaamteloos rond haar stond te fluisteren. Vandaag was ze extra prikkelbaar en ze had er echt even geen zin in.

Tot haar grote ergernis hoorde ze ook meermaals Eorans naam. Op die momenten moest ze zich inhouden om het niet uit te schreeuwen. Wat wisten zij nou van Eoran? Niemand wist iets van hem. Niet sinds hij vijf jaar geleden plots was verdwenen. Hoe durfden ze zijn naam zo achteloos rond te gooien?

De fluisteringen waren vreselijk en elke keer als ze Eorans naam hoorde, voelde het alsof er een mes in haar hart werd gestoken. God, wat miste ze hem nog steeds. Ook al zou ze dat nooit hardop uitspreken.

Ze slalomde tussen de hutten waarbij ze Dydden voorbijliep. Hij fluisterde gelukkig nooit gemene dingen over haar. Hij beseftte waarschijnlijk amper wat een Magitae eigenlijk was. Hij zat in de deuropening van zijn hutje en speelde met zijn vingers in het zand. Aylana glimlachte naar hem en hij lachte luidkeels terug. Ze liep snel door. Ze wist dat Dydden iedereen graag omhelsde, maar hij vergat soms zijn eigen kracht. Ze probeerde zijn doodsgrepen dan ook zoveel mogelijk te vermijden. Wat niet wilde zeggen dat ze hem geen goeiemorgen kon wensen.

Uiteindelijk sloeg ze af aan een hut en liep het dorp uit. Ze liep naar de beek waar ze vroeger altijd met Eoran heen was gegaan. Het was nog vroeg op de ochtend dus de beek was verlaten. De beek was de enige waterbron bij het dorp dus de

vrouwen kwamen hier vaak de kleren wassen of droegen kannen en kruiken met water naar het dorp. De drukte kwam meestal pas na de middag. Aylana keek naar het vredige water, maar ze werd er alleen nog bozer van. De stilte was misschien nog erger dan de fluisteringen. Ze staarde woedend naar de helderblauwe lucht. Dit was allemaal Anas' schuld. Eorans verdwijning, de fluisteringen, haar zogenaamde lotsbestemming alsof haar leven al was bepaald voordat ze was geboren. Ze balde haar vuisten en schreeuwde woedend naar de lucht.

Daarna liet ze zich op de oever zakken en sloeg ze haar armen om haar knieën. Ze keek naar het stille water en dacht aan Eoran en al die keren dat ze hier hadden gespeeld. Ze had zichzelf voorgenomen dat ze niet aan hem mocht denken, dat ze niet om hem mocht rouwen, behalve hier. Hier aan hun beek mocht ze aan hem denken, mocht ze hem missen en mocht ze schreeuwen naar Anas dat ze hem van haar had afgenomen. En zodra ze de beek weer achter zich liet, zou ze haar hoofd hoog houden en zou niemand haar gebroken hart kunnen zien. Dat was het masker dat ze voor zichzelf had opgezet. Ze keek naar het zacht kabbelende water en haar gedachten trokken haar terug naar vijf jaar geleden. Ze kon Eorans stem nog steeds horen.

“Wie het laatst bij de beek is, moet de stallen uitmesten,” riep Eoran en hij spurtte er vandoor. Aylana keek hem even perplex aan, maar begon toen met een half lachje achter hem aan te spurten. Piekeren lukte nooit met Eoran in de buurt. Hij kende elke manier om haar aan het lachen te maken en alle zorgen te laten vergeten. Meestal op de meest eenvoudige en grappige manieren. Al gauw renden ze naast elkaar tot hun longen in brand stonden, maar geen van beide wilde opgeven. Toen de beek in zicht kwam, vertraagde Aylana haar pas, maar Eoran rende gewoon door en katapulteerde zichzelf het water

in. Het water spatte alle kanten op en Aylana slaakte een gilletje toen het koude water op haar terecht kwam.

Eoran kwam lachend weer boven. Zijn donkerblonde haren plakten aan zijn gezicht.

“Valsspeler!” riep ze.

“Zei ik ‘bij de beek’? Ik bedoelde ín de beek,” lachte hij. Aylana nam een aanloopje en sprong het water in. Het was heerlijk verfrissend op de warme zomerdag. De zomers in Eltrir waren heerlijk. Dan leek iedereen vrolijk en was er tijd voor plezier. De winters waren zwaarder. Door de korte dagen moest er hard gewerkt worden zolang de zon scheen en er waren vaker zieken of tekorten. Aylana werd altijd een beetje droevig van de winter. Gelukkig was Eoran er dan altijd om haar weer op te vrolijken. Hun jaarlijkse sneeuwbalgevechten waren wel iets om naar uit te kijken.

Zij en Eoran dreven tevreden in het water.

“Hé, Eoran?” vroeg ze.

“Ja?”

“Wat zou je doen als Anas ons echt zou roepen? Stel dat we de Doraë ooit zouden tegenkomen?”

Eoran lachte luid. “Dan kunnen ze beiden mijn rug op. Magie geleend van de goden, wat een hoop larie.”

Aylana grinnikte. “Laat de dorpelingen je dat niet horen zeggen.”

Hij rolde met zijn ogen. “Jij gelooft er evenmin in als ik. Alsof de goden tijd hebben om elke seconde van de dag met ons bezig te zijn.”

“Het zou kunnen,” plaagde ze. “Als ze zich echt heel erg vervelen. Ik bedoel: we zijn best amusant.”

Eoran zwom naar de oever. “Oh ja? Gaan de goden dan bepalen of ik een bommetje ga doen in de beek?”

Hij maakte zich groot en riep naar de lucht: “Ik hoop dat je kijkt, Anas! Ik zou niet willen dat ik iets anders doe dan wat je zegt!”

Hij nam een aanloop en dook het water in, maar niet zonder zijn tong uit te steken naar de lucht.

Aylana lachte luid toen hij in het water verdween.

“Je bent niet goed wijs,” giechelde ze toen hij weer boven kwam. Ze zwom naar de oever en ging in de zon liggen drogen. Eoran kwam naast haar zitten.

“Ik geloof best in Anas,” zei hij. “Maar niet in lotsbestemmingen. Die bepalen we zelf.”

Ze knikte. “Ik wil echt nooit een meester.”

Hij grinnikte. “Geloof me, niemand zal ooit jouw meester kunnen zijn.”

Ze bleef nog lang aan de oever zitten, geen zin om terug naar het dorp te gaan. De herinneringen aan Eoran speelden zich één voor één af in haar hoofd en ze veegde snel een traan van haar wang. Ze staaarde naar haar weerspiegeling in het water. Ze was veranderd, volwassener geworden. Haar kinderlijke, ronde gezicht was veel scherper geworden. Haar lange, bruine haren hingen in twee vlechten over haar schouders. Ze zag de tranen glinsteren in haar bruine ogen. Ze begon zich af te vragen hoe Eoran er ondertussen zou uitzien. Zou hij hard veranderd zijn? Zou hij ook aan haar denken vandaag?

Met een zucht leunde ze weer achteruit. Toen dacht ze aan de enige, andere plaats waar ze heen kon gaan. Daar waar ze altijd een oprechte gelukkige verjaardag zou horen en waar er nooit teleurstelling zou zijn: Ulrich. Aylana volgde nog steeds elke dag les bij Ulrich, maar ze ging ook vaak naar haar toe om gewoon te praten of voor de gezelligheid. Ulrich was voor haar meer een grote zus geworden waar ze al haar verhalen aan kwijt kon.

Ze klopte het zand van haar kleren en liep naar Ulrichs afgelegen hut. Daar was ze altijd welkom en werd ze nooit anders bekeken.

Ze bleef staan voor de ronde, versierde hut en klopte op het houten kozijn. Er kwam geen antwoord. Ze klopte nogmaals. Weer niets. Misschien lag Ulrich alweer in bed. Het gebeurde wel vaker dat ze op haar slechte dagen de hut niet eens uitkwam. Ulrich had een soort handicap waardoor ze op sommige dagen amper de kracht had om uit bed te komen. Aylana had er meestal wel begrip voor, maar nu had ze Ulrich echt nodig. Ze was de enige waar ze heen kon gaan zonder veroordeeld te worden. Toch bleef het stil in de hut.

Ze zuchtte geïrriteerd en schopte tegen een steentje toen ze stemmen hoorde. Ze waren te ver weg om ze te herkennen of om te kunnen verstaan wat ze zeiden. Alles was beter dan weer het dorp in te gaan. Ze liep nieuwsgierig de hut om naar een bospadje. Ulrich ging daar vaak wandelen. Misschien was ze dan toch wakker.

De stemmen werden luider en al gauw kon ze de stem van Ulrich horen. Een dankbare zucht ontglipte haar terwijl ze begon door te stappen. Ze vroeg zich af tegen wie ze praatte. De andere stem was meer een gefluister en ze kon niet verstaan wat het zei. Ze herkende de stem ook niet, wat erg vreemd was in hun kleine dorp. Ze kende iedereen.

Ze volgde het padje tot ze even verderop Ulrich gebukt zag zitten voor haar kleine, pluizige metgezel. Woocky was in al die jaren nog steeds niets veranderd. Hij zag er nog steeds net hetzelfde uit, huppelde nog steeds rond en leek geen dag ouder te worden. Hij moest ondertussen toch echt al erg oud zijn, maar dat was er niet aan te zien.

Het was niet ongebruikelijk om Ulrich gehurkt voor hem te zien zitten terwijl ze tegen hem praatte, alsof ze soms echt verwachtte dat hij iets zou terugzeggen. Toen Aylana nog klein was geweest, had ze nog wel geloofd dat hij zou kunnen praten, maar ondertussen wist ze wel beter.

Zodra Aylana dichterbij kwam, spitste Woocky zijn oren en keek haar aan met die eeuwenoude blik. Hij hief gespannen zijn pootje op alsof ze hem net op iets had betrapt. Het was

haar ondertussen nog steeds niet gelukt om die hond te aaien en zelfs na al die jaren dat Woocky haar nu al kende, weigerde hij zich door iemand anders dan Ulrich te laten aaien. Aylana had het nog niet volledig opgegeven, maar ze liep tenminste niet meer de hele dag achter de kleine pluizenbol aan. Ulrich volgde zijn blik en glimlachte meteen warm toen ze Aylana zag.

“Aylana! Als het onze jarige niet is! Gefeliciteerd met je negentiende verjaardag.”

Aylana glimlachte. “Dank je. Tegen wie stond je te praten?”

Ulrich keek haar vragend aan. “Huh? Tegen Woocky natuurlijk,” zei ze terwijl ze het hondje over zijn kopje streek. Woocky keek Aylana argwanend aan en Aylana stak haar tong naar hem uit. Ze had de hond in haar hele leven nog niets aangedaan en toch keek hij haar nog steeds aan alsof ze hem elk moment zou aanvallen.

“Ik dacht dat ik twee stemmen hoorde,” mompelde Aylana. Opnieuw keek Woocky haar aan en ze schudde snel haar hoofd. Echt niet dat die hond aan het praten was. Ze zal het zich wel verbeeld hebben. Misschien gebeurde dit wel met Magitae die zonder meester bleven: dat ze zo gek werden dat ze dachten dat ze dieren hoorden spreken.

Of misschien was het omdat ze zo’n rotdag had op haar verjaardag. Meer dan ooit lagen haar gedachten bij Eoran. Hij zou hier moeten zijn. Hij zou haar een gelukkige verjaardag hebben gewenst en samen zouden ze de dag van hun leven hebben gehad. Ulrich zag het.

“Het is tweestrijdig, is het niet?”

Ulrich keek haar meelevend aan. Ze kende haar beter dan wie dan ook. Sinds Eorans verdwijning had Aylana haar alleen maar meer leren appreciëren. Het was de plaats waar ze heen vluchtte als alles even te veel werd of als ze gewoon even weg wilde van iedereen. Ulrich begreep haar en

veroordeelde haar niet. Aylana keek haar aan en slikte een brok door.

“Geen zorgen, Aylana. Anas zal ook jou spoedig roepen,” zei Ulrich terwijl ze Woocky nog een aai gaf.

Ze gromde. “Ik wil helemaal niet geroepen worden. Ik ben toch geen hond!”

Woocky blafte boos en ze keek boos terug.

“Zo mag je het niet zien. Het is een eer om opgeroepen te worden.”

Ze vertrok haar gezicht. “En toch hoef ik het niet.”

Ulrich zuchtte. Het was een gesprek dat ze al zo vaak hadden gevoerd en het eindigde altijd hetzelfde. Het was het enige waar ze het nooit over eens zouden worden. Toch werd Ulrich er nooit boos of teleurgesteld door dat ze zo dacht. Ze probeerde haar wel te overtuigen, maar Aylana hield koppig vast aan haar overtuiging. Ze zou nooit een meester dienen. Ze zou zichzelf nog liever verdrinken in de beek.

“Nou, laten we dan maar teruggaan voor een kopje thee voor je verjaardag.”

Tot Aylana’s opluchting ging ze er niet verder over door. Ulrich leek ook te beseffen dat ze naar hier was gekomen juist omdat ze niet over Anas of de Roeping wilde spreken. Ulrichs blik gleed naar Woocky. “Maar laat zulke uitspraken over honden maar achterwege waar Woocky bij is. Hij vindt het nogal beledigend.”

Aylana grinnikte. Ulrich schatte die hond echt veel te hoog in.

“Het is niet alsof hij mij echt kan verstaan,” zei Aylana.

“Dieren kunnen veel wijzer zijn dan mensen. Het zou je verbazen hoeveel ze kunnen verstaan.”

Aylana knikte. Ze vond het overdreven, maar ze wist dat zo’n dingen gevoelig lagen bij Ulrich. Ulrich gebaarde glimlachend in de richting van het dorp en samen liepen ze terug. Woocky trippelde hen met zijn donzige krulstaartje

trots voorbij. Zijn neus in de lucht alsof hij zo kracht achter Ulrichs woorden wilde zetten.

Hoofdstuk 3

Vreemde tekens

Aylana bleef de rest van de dag bij Ulrich. Ze hadden zich voor Ulrichs hut geïnstalleerd op twee boomstronken. Woocky was tussen Ulrichs benen gaan liggen en had zijn ogen gesloten. Zodra Aylana een beweging maakte, vlogen zijn ogen echter weer open en stond hij klaar om het op een lopen te zetten. Ze negeerde hem.

Ulrich had thee gemaakt en Aylana hielp haar met het maken van nog enkele kruidendrankjes. Ulrich was erg goed in genezende kruiden. Aylana hielp haar vaak met het behandelen van zieke of gewonde dorpelingen waarbij ze haar magie kon gebruiken. Ze was er de laatste jaren steeds beter in geworden.

Veel van de drankjes die Ulrich maakte, waren ook voor haar eigen aandoening. Ulrich was geboren in Eltrir en was ergens in haar tienerjaren vertrokken. Jaren later - toen Aylana nog maar net uit de luiers was - was ze teruggekeerd, maar aan een zware prijs. Haar hand was ongeneesbaar beschadigd geweest bij haar terugkeer. Aylana wist niet wat er was gebeurd, maar Ulrich had sindsdien altijd een soort verband om haar pols en hand. Sommige dagen had ze overduidelijk pijn en andere dagen leek ze het amper te merken. De verwonding eiste een zware tol op haar algemene gezondheid. Het belemmerde haar in de gewone, alledaagse dingen. Ze had vaak hulp nodig van de andere dorpelingen voor eenvoudige dingen en door de dag moest ze vaak

uitrusten. Sommige dagen lag ze de hele dag in bed omdat ze zoveel pijn had.

Aylana had al vaak aangedrongen om te proberen haar met magie te genezen, maar Ulrich had dat aanbod altijd afgeslagen. Ze zei dat haar aandoening nooit met magie kon worden opgelost. Aylana vond dat erg vreemd, want ze was tot nu toe nog niemand tegengekomen die ze niet had kunnen genezen. Toch sloeg Ulrich haar hulp elke keer weer af en had ze het uiteindelijk opgegeven.

Ulrichs terugkeer na haar jarenlange verdwijning had zware opschudding veroorzaakt in het dorp. Aylana kon zich er niet veel van herinneren en er werd haar ook niet veel over verteld. Ze had er vaak naar gevraagd, zowel aan haar ouders als aan Ulrich, maar dan kreeg ze altijd een vaag antwoord waar ze niet veel wijzer van werd. Uiteindelijk was ze gestopt met vragen stellen. Ulrich was gewoon Ulrich. Voor zover zij zich kon herinneren was Ulrich altijd een deel geweest van Eltrir en ze kon zich niet voorstellen hoe het zou zijn zonder haar.

Ze praatten en speelden nog wat spelletjes. Op haar verjaardag lieten ze de lessen altijd achterwege, dan was het tijd voor plezier en ontspanning. Toch had ze zelfs bij Ulrich moeite om echt van haar verjaardag te kunnen genieten. Stiekem hoopte ze nog steeds dat deze dag gewoon snel voorbij zou zijn. Aylana had haar vader al horen thuiskomen door het geblaf van Hacko. Normaal gezien rende ze altijd naar huis als ze Hacko hoorde, maar nu had ze daar nog geen zin in.

Ze bleef nog even bij Ulrich zitten. Ze had geen zin in de blikken of de fluisteringen. Ze was dankbaar voor Ulrichs afgelegen hutje tegen het Dabonybos. Het rumoer van het dorp leek hier altijd zo ver weg en de enige geluiden waren de kleine bosdiertjes. Uiteindelijk hoorde ze haar moeder roepen en kon ze het niet langer uitstellen. Ulrich wierp haar nog een meelevende blik toe voor ze afscheid namen.

Woocky keek bijna opgelucht toen Aylana eindelijk opstond en schoorvoetend vertrok. Hacko ontmoette haar halverwege en sprong haar bijna omver. Ze begon te lachen en streeelde de grote hond over zijn kop. Hij was tenminste altijd oprecht blij als hij haar zag. Hij likte in haar gezicht en giechelend duwde ze hem van zich af. Hij dartelde rond haar terwijl ze naar de hut terugliep. Hacko was het meest trouw aan haar vader wanneer ze gingen jagen, maar zodra ze weer thuis waren, was de hond niet bij Aylana weg te slaan.

Ze vond haar moeder voor hun hut met een groot hert. Ze keek op toen ze Aylana zag. "Kijk wat je vader heeft gevangen vandaag! Het wordt een groot feest."

Aylana probeerde een glimlach naar buiten te persen maar het lukte niet echt. "Waar is pap?" vroeg ze toen ze hem nergens zag.

"Hij is het kampvuur al gaan aansteken en roept de dorpelingen bij elkaar."

Aylana nam plaats naast haar moeder en ze hielp in stilte met het hert te villen. Het hele dorp hielp mee met het klaarmaken van de maaltijden terwijl haar vader het vlees boven het vuur hing. Sommigen zorgden voor groenten, anderen voor fruit en nog anderen voor brood. Soms werd er ook soep gemaakt. Dat gebeurde vooral in de winter als Cyrus minder succes had in de jacht en vooral kleine diertjes had gevangen. Vroeger zou Aylana met Hacko door het dorp hebben gerend, roepend over de buit van haar vader en dat het feest zou zijn, maar vandaag bleef ze bij haar moeder zitten. Ze had misschien zelfs gehoopt dat haar vader niets gevangen zou hebben, of maar net genoeg voor hen drietjes. Ze had niet veel zin in een dorpsfeest. Hacko ging naast haar liggen en ze streeelde de hond met een kleine glimlach over zijn grote kop. Hacko vond de dorpsfeesten geweldig omdat er altijd wel hapjes te rapen vielen. Aylana deelde wel vaker haar eten met de grote hond, ook al kreeg ze dan een strenge blik van haar vader.

Elani neuriede zachtjes, maar Aylana voelde zich enorm gespannen.

“We kunnen de huid gebruiken voor een paar mooie nieuwe schoenen voor je verjaardag. Of misschien een nieuwe mantel? Je wordt uiteindelijk maar één keer negentien jaar,” zei Elani.

Normaal werden de huiden verdeeld onder de dorpelingen, maar voor speciale gelegenheden werd het wel eens bijgehouden. Hoewel nieuwe schoenen of een nieuwe mantel wel een erg gul geschenk waren. Kleren waren luxemiddelen die ze slechts eens om de zoveel jaren konden vervangen als ze echt helemaal waren versleten en schoenen waren zelfs nog zeldzamer. Meestal liepen ze op blote voeten en alleen in de winter of op natte dagen droegen ze eenvoudige schoenen. Aylana knikte afwezig.

“Dat zou fijn zijn,” zei ze zachtjes, maar ze kon het bijna niet opbrengen om echt dankbaar te zijn. Toen het hert was gevild, stond ze op om weer naar binnen te lopen.

“Aylana,” zei Elani. Ze draaide zich weer om.

“Ik hoop dat je weet dat je de wereld betekent voor mij en je vader. En we zijn dankbaar dat je nog steeds bij ons bent.”

Aylana slikte. “Maar ik heb jullie ook teleurgesteld,” zei ze zacht.

Elani schudde haar hoofd. “Jij kan ons nooit teleurstellen. Maar je bent bijzonder, speciaal en ik weet dat je in staat bent enorm grootse dingen te bereiken als je je niet voor de wereld zou afsluiten. Het leven heeft zoveel meer te bieden dan wat ik je in dit dorp kan geven.”

“Misschien wil ik wel niet meer dan dit. Misschien is dit wel het leven dat ik wil leiden.”

Elani glimlachte. “Even koppig als je vader.” Ze stond op en sloeg haar armen om haar heen. “Weet maar dat ik of je vader nooit teleurgesteld zullen zijn in jou en ons huis zal altijd het jouwe zijn.”

Ze kuste haar op haar kruin en Aylana slikte. “Dank je, mam.”

Ze hielp met de verdere voorbereidingen voor het feest. Toen Kyona ook kwam helpen, glipte Aylana er tussenuit. Ze vond het nog steeds moeilijk om haar onder ogen te komen. Kyona was ontroostbaar geweest toen Eoran was verdwenen, maar naarmate de tijd was verstreken, leek ze er geen probleem meer mee te hebben. Ze was zelfs trots dat Eoran zijn reis had gemaakt en nu waarschijnlijk een machtige meester diende. Aylana werd er misselijk van. Hoe kon ze? Zijn eigen moeder? Het leek wel of niemand hem nog echt miste behalve zij, alsof niemand het erg vond dat hij zo plots was verdwenen. Ze kon het gewoon niet begrijpen.

Ze nam snel wat spullen in haar armen als excuus om naar het kampvuur te ontsnappen. Daar moest ze helaas de dorpelingen en het gefluister trotseren. Gelukkig waren de fluisteringen een stuk minder nu haar vader was teruggekeerd en zelfs voedsel voor het hele dorp had meegebracht. Aylana had haar opvliegende karakter van haar vader geërfd en hoewel Cyrus een vriendelijke en gulle man was, wilde niemand ruzie met hem. Het dorp respecteerde hem te hard om zijn dochter luidop te beledigen.

Ze zag haar vader al snel aan het kampvuur staan in gesprek met een andere jager. Zijn lichtbruine haren kwamen tot net boven zijn schouders. Hij had grijze ogen en een stoppelbaard. Door de lange dagen jagen was hij enorm gespierd en gebruind. Toen hij haar zag, klaarde zijn gezicht op en liep hij naar haar toe.

“Daar is mijn meisje!” riep hij luid. “Gelukkige verjaardag, lieverd.”

Hij knuffelde haar stevig en Aylana voelde zich meteen veilig in zijn sterke armen. Hij was de sterkste van het hele dorp en daar was ze trots op.

“Waar is je moeder?” vroeg hij.

“Ze is nog even bezig met het eten voor te bereiden, maar ze komt zo.”

“Perfect!”

Ze praatte nog even met haar vader over hoe de jacht was geweest. Ze had wel de hele avond alleen bij hem willen blijven. Ze had echt geen zin in het feest. Het duurde niet lang voor iemand hem riep en hij liet haar weer alleen nadat hij haar nog snel in de schouder kneep. Het had natuurlijk ook zijn nadelen dat haar vader zo belangrijk was in het dorp. Ze kon nooit echt veel tijd met hem alleen doorbrengen. Hij was vaak hele dagen op jacht, of dan hielp hij met het verstevigen van de hutten of het halen van brandhout. Hij was altijd wel in de weer om iedereen in het dorp te helpen. Ze miste hem vaak en dan zeker de momentjes dat ze met hem alleen was.

Een aantal keren per jaar nam hij haar mee op jacht. Dat waren dagen waar ze altijd naar uit keek, want dan was het alleen zij twee met Hacko erbij. Helaas was dat maar een paar dagen per jaar. Vrouwen werden verwacht in het dorp te helpen met de was, kleding, kruiden en voedsel. Naarmate ze ouder werd, werd deze rol haar steeds meer op het hart gedrukt, al vond ze het jagen met haar vader veel leuker. Ze hoopte stiekem als haar vader ooit te oud zou zijn om te jagen, dat zij deze rol van hem kon overnemen. Ze zou iedereen bewijzen dat zij het wel kon.

Aylana hielp nog met de voorbereidingen en hoopte dat Ulrich snel zou komen. Ze wist dat Ulrich nog even zou rusten en pas later zou komen als het feest echt zou beginnen. Was ze nu maar hier. Tot haar opluchting kwam Hacko kwispelend naast haar zitten en ze omhelsde hem stevig.

“Dat deze dag er maar snel opzit,” mompelde ze in zijn vacht.

Haar moeder kwam al snel aanlopen en toen duurde het niet lang meer voor het feestgejoel begon. Ze hingen het hert boven het vuur en het dorp juichte.

Even later ging haar vader op een boomstronk staan en schraapte luid zijn keel. De dorpelingen vielen stil en hun aandacht ging naar hem.

“Vandaag wordt mijn kleine meisje negentien jaar!” verkondigde hij luid. “Negentien jaar geleden zegende Anas ons met een prachtige dochter en wij koesteren haar nog elke dag.”

Hij hief zijn houten beker naar haar op en glimlachte. “Een geweldige negentiende verjaardag, Aylana. Moge Anas over je waken.”

Het dorp herhaalde zijn laatste woorden, maar Aylana keek alleen naar haar vader. Hoe zijn glimlach even haperde bij die laatste zin en zijn grijze ogen heel even droevig stonden. Toen zette hij de beker aan zijn lippen en het feestgejoel begon weer.

Aylana staarde naar haar handen. Wat zou ze blij zijn als deze vreselijke dag voorbij was. Hacko raakte helemaal opgewonden van de gierende menigte en begon over het plein te rennen op zoek naar hapjes. Aylana bleef alleen achter en ze zuchtte.

“Ah, net op tijd,” klonk een stem plots naast haar.

Aylana schrok op toen Ulrich naast haar plofte. Haar gezicht klaarde meteen op.

“Je hebt het gehaald!”

“Natuurlijk,” zei ze. “Dit zou ik toch niet missen.”

Aylana zuchtte opgelucht nu Ulrich erbij was. Ze merkte de starende ogen nog steeds op, hoorde de fluisteringen nog steeds, maar nu leek het meer wat achtergrondgeluid te zijn.

Ze was ontzettend blij toen ze later die avond op haar stromatras plofte. Eindelijk was de dag voorbij. In het donker van de hut zag ze Hacko stiekem naar binnen sluipen naar haar hoek. Eigenlijk mocht Hacko de hut niet in tenzij het stormweer was, maar Aylana had hem als puppy bijna elke nacht haar kamer in gesmokkeld. Ondertussen kwam Hacko